

ἡ γωνιά τῆς γυναίκα

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἡ φίλη πού μοῦλεγε τὴν ἱστορία φαινότανε ταλαιπωρημένη.

— Ἄστα, καῦμένη, τόσα λεφτὰ ποῦδωσα γιὰ κεῖνο τὸ μίξερ καὶ πάει..

— Τὶ πάει δηλαδή; Χάλασε; Δέν εἶναι καλὸ;

— Ὅχι, μιὰ χαρὰ εἶναι. Μόνο πού μοῦπεσε ἡ πλαστικὴ λεκάνη κι' ἔσπασε, καὶ τώρα δέν μπορῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω.

Νὰ πάρεις μιὰν ἄλλη. Τίποτα δέν στοιχίζει.

— Αὐτὸ τὸ λές ἐσύ! Δέν τὸ λέει ὅμως κι' ὁ καταστηματάρχης ἐδῶ, πού θέλει διόμισι λίρες γιὰ νὰ μοῦ πουλήσει μιὰ λεκάνη... μεταχειρισμένη. Σκέφτομαι νὰ γράψω στὸ ἐργοστάσιο νὰ παραπονεθῶ.

— Καὶ δέν γράφεις;

Ἐγραψέ, λοιπόν, ἡ φίλη, καὶ χθὲς τὴν εἶδα θριαμβολογοῦσαν!

— Πῆρα ἀπάντηση ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Μιὰ εὐγενεστάτη ἐπιστολὴ, ζητοῦν συγγνώμη καὶ... μοῦ στέλλουν δῶρο μιὰ λεκάνη.

— Βγῆκε καὶ κερδισμένη, δηλαδή;

— Ἄμ; Ἐνῶ ἂν σιωποῦσα, θὰ μὲ ἐκμεταλλευόταν ὁ πωλητὴς ἐδῶ. Γράψε το σὲ παρακαλῶ, γράψε το νὰ μὴν ἀνένεταί τὸ κοινὸ μας νὰ τὸ κοροϊδεύουν.

Ἡ φίλη ἔχει πράγματι δίκιο. Στὸ ἐξωτερικὸ ὁ καταναλωτὴς ἔχει τεράστια δύναμη. Μπορεῖ νὰ ἐλέγξει τί τοῦ πουλοῦν, πόσο τοῦ τὸ πουλοῦν καὶ νὰ διώξει νομικὰ αὐτοὺς πού τὸ παραπλανοῦν μὲ τὴν διαφήμιση ἢ μὲ ἄλλο τρόπο.

Ἐμεῖς εἴμαστε ἀνίκανα ἔρμια ἀνάμεσα στὴν πλύση ἐγκεφάλου πού λέγεται διαφήμιση καὶ στὸν κυκεῶνα πού λέγονται «νέα προϊόντα». Καμιὰ βοήθεια καμιὰ κατατόπιση πρὸς τὸν καταναλωτὴ. Οἱ πάντες προσπαθοῦν νὰ τὸν γοησιοποιήσουν σὰν ὄργανο τῆς δικῆς τους κερδοσκοπίας. Καὶ ναὶ μὲν, καταναλωτὴς εἶναι ὅλο τὸ κοινὸ, ἀλλὰ τὸ βάρος, ἡ ἀδικία πέφτει στὴν τάξη τῶν ἐργαζομένων, τῶν ἐργατῶν, τῶν μισθωτῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀγροτῶν.

Ἐπείγει καμιὰ λύση;

Καὶ βέβαια! Νὰ ὑπάσξει κάποιος ἀνώτερος ἐλεγχος πάνω στὰ καταναλισκόμενα προϊόντα καὶ στὶς τιμὲς τους. Καὶ ταυτόχρονα ἐμεῖς, τὸ καταναλωτικὸ κοινὸ, ν' ἀναπτύξουμε τὸ αἶσθημα τῆς «αὐτοάμυνας», ἅς τὴν ποῦμε. Νὰ μὴ δεχόμαστε ἀσυζητητὶ ὅ,τι μᾶς πουλοῦν καὶ τὸν τρόπο πού μᾶς τὸ πουλοῦν.

Νὰ προωθήσουμε τὸ «δέτο» μας, ἀναγκάζοντας τὶς βιομηχανίες νὰ μᾶς σεβαστοῦν.

ΓΛΑΥΚΗ